

Divoký Éterista časť tretia

Uprostred Vlčích zubov žiaril biely éterický meč, ktorý rozháňal tmu noci. Wileth sa zúfalo bránil piatim lotrom, ktorí ho obkľúčili medzi skalami. Rovno za jeho chrbtom sa krčila žena gaštanových vlasov v tmavom plášti a s kapucňou cez hlavu.

Vodra, veliteľ lúpežníkov, zvieral krátky meč a oplzlo sa uškŕňal. Jeho štyria kumpáni, už od pohľadu tvrdí bitkári, držali v rukách ostré dýky.

„Posledná šanca,“ prehovoril Vodra. „Pridaj sa k nám, alebo znášaj následky.“

Wileth nereagoval, no pohľadom preskakoval z jedného protivníka na druhého, akoby si v mysli staval plán útoku.

„No tak,“ súril ho lotor. „S nami ti bude lepšie.“

Hévia natlačená k Wilethovi mu pošepkala do ucha: „Keď zakričím teraz, zavri oči a nedýchaj.“

„Prestaň šepkať nezmysly, Hévia,“ zavrčal Vodra. „Lebo pôjdeš pod chladnú zem.“

Éterický meč vyletel do útoku, až za ním zaviali biele plamene. Trafil hrot Vodrovho meča a vyrazil mu ho z ruky. V tom sa vrhli vpred všetci štyria lotri mávajúc dýkami, ktorých čepele sa ligotali po žiarou éteru. Wileth sa zaútočil širokým oblúkom, aby zahnal útočníkov – zvolil si boj a bude ho musieť dobojovať, stoj čo stoj. Nevzdá sa, pokiaľ nevyhrá, alebo sa jeho tvár nestretne s chladnou hlinou.

„Teraz!“ zakričala bylinkárka a šmarila do vzduchu akýsi prach, ktorý sa rozletel ako kúdol múky šmarený do povetria.

Wileth podvedome zavrel oči a zadržal dych.

Ozval sa kašeľ a zúrivé kliatby.

„Ty špina!“ kričal Vodra a zakašľal. „Nič nevidím!“

„Pod,“ naliehala Hévia a ťahala Wiletha za ruku. „Pohni sa!“

Hoci Wileth stihol zavrieť oči, slzili a štípali ho. Éterický meč v jeho ruke sa rozplynul a Vlčie zuby sa ponorili do tmy.

Zrak sa mu stále zhoršoval. Potácal sa a sotva v tej tme niečo videl. Rozkašľal sa.

„Pohni sa!“ skríkla Hévia ťahajúc ho za ruku preč.

Nocou sa ozval Vodrov zúfalý výkrik: „Dostanem ťa! Prídem si pre teba!“

Éterista tie slová ignoroval a s nechal sa viesť. Stále mu slzili oči a nemal ani najmenšie tušenie kam ho bylinkárka vedie. Vnímal iba svoj prerývaný dych, dupot topánok a praskanie konárov. Noc sa zmenila na šmuhu temnoty a obrysov stromov.

Ale napokon sa zastavili hlboko v húštinách ďaleko od Vlčích zubov.

„Kľakni...“ spustila Hédia a zalapala po dychu. „Kľakni si.“

Wileth poslúchol a klesol do kolien, akoby mu niekto podťal nohy. Uvedomil si, že kľáči pred potôčikom. Aj keď ho cez slzy v očiach nevidel, počul jeho slabý žblnkot.

„Poriadne sa opláchni. Pomôže to.“

Zbesilo nabral Wileth do rúk vodu a niekoľkokrát si opláchol tvár. Slzenie začalo ustupovať. Zažmurkal, rozhladol sa okolo a potom si ešte raz prepláchol oči studenou vodou z potoka.

„Čo to bolo?“ pýtal sa, keď sa mu konečne sa mu vrátil zrak, no okolie očí ho stále pálilo. Vstal a zaostril na ženu pred sebou. Len tlmená žiara hviezd a mesiaca osvetľovala jej tvár.

„Zmes bylín a jedovatých hríbov,“ odvetila.

„Všetko mi povedz!“ vrčal a zdrapil ju za ramená tak silno, až zahíkala.

„Nechaj ma!“ bránila sa a snažila sa vymaniť z tvrdého zovretia. Wileth bol však až príliš mocný a to aj napriek únave a reznej rane na boku.

„Hovor!“ skríkol Wileth a zatriasol ňou, až jej spadla kapucňa z hlavy.

„Pusti ma,“ vzlikala. „Ublížiš mi!“

„Ty si mi neublížila?!“ zvraskol éterista. „Skúšala si si na mne svoje recepty! Klamala si!“

„Nie!“ ohradila sa Hédia. „Chránila som ťa!“

Hnev ovládol Wiletha; zúrili tak, až strácali zmysly. Zaťal päť a držal ju napriahnutú rovno pred tvárou hnedovlasej dievky. Jej oči zaplnil strach, no bola pripravená ranu prijať. Zdalo sa, že toto nebolo prvý raz, čo sa ju niekto chystal udrieť.

Zdvihol sa prudký vietor a zašuchotal vysokými korunami stromov. Gaštanové vlasy dievčaťa zaviali vo vetre. Wileth si vzdychol a zložil ruku. Pozeral sa na mladú ženu pred sebou. V hnedých očiach sa jej odrážal striebřitý svit prenikajúci cez koruny stromov.

„Chránila som ťa,“ riekla Hédia potichu. „Nedovolila som ti ísť za tým darebákom. Pomohla som ti.“ Sklonila zrak a pozrela sa smutne do zeme. „Nebol by si prvý, čo ma zbije. Za dobrotu na žobrotu.“

„Pokračuj,“ vyzval ju Wileth už o čosi pokojnejšie.

„Robila som pre toho špinavca,“ pokračovala. „Vodra ma našiel na cestách a poskytol mi útočisko. Najskôr chcel odo mňa bežné odvary, no časom chcel stále zákernejšie veci. Jedy a podobne.“ Po týchto slovách sa odmlčala a utrela si oči. Bola až veľmi hrdá na to, aby vypustila čo i len slzu. „Keď som odmietla, tak zúrili. Až príliš neskoro som pochopila, do čoho som sa zaplietla. Musela som pre neho pripraviť zákerné odvary. Robila som ich slabšie. Nedokázala som žiť s predstavou, že by moje bylinky niekoho zabili.“

„A čo ja?“ spýtal sa Wileth. „Ako do toho zapadáš ja?“

„Keď ťa prepadli, bola som neďaleko,“ vysvetľovala. „Zbierala som v lese bylinky. Potom za

mnou prišiel Vodra a povedal, že našiel éteristu. Už dlhšie som sa pohrávala s odvarmi tak, aby dokázali zastaviť prúdenie éteru. Tak som sa dostala k tebe.“

„Otrávila si ma,“ ohradila sa Wileth. „Zrušila si moje spojenie s éterom. Všetko to bol...“

„Nie,“ skočila mu do reči. „Neotrávila. Ošetrila som ti ranu a podala ti prípravok na zahojenie. Musela som ti podať aj odvar na zadržanie éteru. Inak by ma Vodra opäť zúril. Navyše som sama chcela vedieť, či bude fungovať.“ Odmlčala sa a pozrela sa Wilethovi do očí. „Dala som ti ho menej. Nechcela som ti ublížiť.“

„Prečo ste ma jednoducho neuniesli?“

„Lebo tak by si niečo tušil a nebola by to prirodzená situácia pre použitie éteru,“ ozrejmila Hévia. „Vedeli sme, že sa dostaneš do hostinca, len sme nevedeli kedy. Tam Vodra čakal aj so svojimi kumpánmi. Vtedy som sa s ním hádala pri pulte. Chcela som, aby prestal zneužívať moje umenie.“

„Hádali ste sa,“ pritakal Wileth. Spomenul si na moment, keď celý premočený a zranený vkročil do hostinca na križovatke ciest.

„Keď si sa mu postavil, využila som šancu a pleskla mu fľašu o hlavu.“

„Prečo si to urobila?“

„Neviem,“ odvetila a mykla plecami. „Ja neviem. Páčila sa mi tvoja odvaha. Myslela som si, že... No myslela som si...“

„Že čo?“

Hévia si vzdychla a potichu dodala: „Že ma ochrániš.“

„Mala si hneď povedať pravdu,“ riekol Wileth. „Mohli sme sa tomu všetkému vyhnúť.“

„Nemohli,“ trvala na svojom. „Vodra má za sebou veľkú bandu a je mocný. A tvoje zranenie si vyžadovalo moju pozornosť. Stále som nevedela, čo mám robiť. Netušila som, že ma Vodra vystopuje v lese. Nikdy som mu o svojej skrýši nepovedala.“

„Mohla si utiecť už dávno,“ povedal Wileth.

„Nemohla,“ odfrkla Hévia. „Vodra ovláda tieto lesy široko d'aleko. Všetci o mne vedia. Keby ma niekto zahliadol, za deň by ma našli.“

Wileth sa začal zamyslene rozhliadať po nočnom lese. „A čo teraz?“ spýtal sa. „Nájdu nás?“

„Pravdepodobne áno.“

„Mám plán,“ zamrmlal si Wileth popod nos. „Pod sviečkou býva najväčšia tma.“

„Prosím?“ spýtala sa nechápavo Hévia.

„Prepáč, ak som ti ublížil,“ ospravedlnil sa.

Odkašľala si umelo a dala si kapucňu na hlavu. Už zase bola zahalená. „To je v poriadku.“

„Ak nás budú hľadať široko d'aleko, mali by sme sa im skryť priamo pod nosom,“ spustil Wileth odhodlane. „Kde má ten špinavec skrýšu?“

„Neviem,“ odpovedala Hévia. „Teda neviem presne.“

Wileth sa rozhlíadal po nočnom lese, akoby medzi stromami videl niečo viac, než tmu. „Viem.“ zahundral si popod nos.

„Čo vieš?“

„Viem, čo by sme mali urobiť,“ odpovedal. „Pôjdeme do hostinca.“

„Teraz?“ riekla zhrozene. „Ale tam bude mať Vodra ľudí.“

„Ktorým smerom je hostinec?“ spýtal sa Wileth ignorujúc predošlý argument.

„Je to poriadny kus cesty.“

„Ideme!“ nakázal Wileth.

Hévia si vzdychla a vykročila. Miestne lesy mala v malíčku. Hocikto iný by sa tu stratil, ale nie ona. V týchto končinách trhala rastliny, koreňky a hriby. Nejakú chvíľu kráčala v tichosti a svoju pozornosť venovala len prekračovaniu popadaných konárov či kameňov.

Wileth taktiež nepovedal ani slovo a práve to začalo Héviu poriadne hnevať. Pod kapucňou skrývala zachmúrenú tvár.

„Aspoň mi povieš, aký máš plán?“ spýtala sa.

„Pokračujeme,“ povedal Wileth.

„Ako povieš,“ odvrkla Hévia.

Prechod nočným lesom im zabral nejaký čas. Sem tam sa zastavili a načúvali. Nikoho po ceste nestreli, ale to hlavne preto, lebo Hévia si vybrala zložitejšiu a kľukatejšiu cestu k hostincu. Dokonca aj Vlčím zubom sa vyhli veľkým oblúkom.

Spoza stromov sa im naskytol výhľad na širokú čistinku a hostinec. Bolo skoré ráno a do svitania neostávalo ďaleko, no hostinec na križovatke ciest stále svietil. Vzduch bol chladný a vlhký. Dvíhala sa ranná hmľa.

„Ideme.“ Wileth vykročil k hostincu.

Hévia si napravila svoj plášť a kapucňu. Potom ho dobehla a kráčala po jeho boku.

„Prečo sem ideme?“

„Máš ešte ten slziaci prášok?“ opýtal sa Wileth s pohľadom zameraným na hostinec.

„Mám,“ prikývla a potľapkala malé vrecúško ukryté pod plášťom.

„Buď pripravená.“

„Mám z toho zlý pocit,“ strachovala sa.

Wileth sa opatrne chytil svojej hlbokkej rany na boku. Ak v hostinci k niečomu dôjde, bude si musieť dávať veľký pozor. Rana síce nekrvácala, ale pulzovala v nej bolesť. Dlhý prechod lesom jej

rozhodne nepomohol.

Keď prešli zelenú čistinku a dostali sa k hostincu, Wileth pomaly otvoril dvere. Hneď ho ovalil stuchnutý pach vína a piva. Hostinec však zíval prázdnotou. Po podlahe sa váľali rozlámané stoličky a črepiny z fliaš. Pri jednom stole spal pri vyhasnutej sviečke akýsi holohlavý lotor a v ruke neprítomne zvieral prázdnu fľašu od vína. V stole hneď vedľa bola zapichnutá dýka. Opodiaľ ležal na podlahe do nemoty opitý muž v špinavom oblečení. Nebolo pochyb, že títo ožratí muži patria do Vodrovej násilníckej bandy.

Wileth vykročil k drevenému pultu, na ktorom sa kopili tácky a poháre. Podrážky sa mu lepili k drevenej podlahe nasiaknutej alkoholom. Čosi zavízgalo a spoza pultu nazrel tučný plešatý hostinský. Po čele mu stekali veľké kvapky potu. Oči mal opuchnuté a zdalo sa, že každú chvíľu zaspí. Keď hostinský uvidel kto prichádza, ostal pozerat' ako obarený. Rukávom si utrel spotené čelo a utrápene si vzdychol.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa hostinský. „Vodrovi muži vás dvoch všade hľadajú. Narobili tu hotovú spúšť.“

„Malé nedorozumenie,“ odvetila Hévía a sňala si kapucňu z hlavy. Jednu ruku stále skrývala pod tmavým plášťom a zvierala v nej malé vrecúšku so slzným práškom.

„Mali by ste odísť,“ navrhol hostinský a nervózne sa rozliadol okolo. „Ak vás tu nájdú, tak potom...“

Jeden z opilcov sa práve prebral. Pretrel si oči a snažil sa pohľadom zistiť, kto to robí taký rámus pri pulte, keď on chce spať. Nemotorne vstal a vykročil.

„Hej!“ zakričal. „Čo tu hulákaš!“ Jeho slová patrili Wilethovi. „Čo čumiš ty tupec?“

Wileth mu bez váhania vrazil päťou a opilec sa zrútil k zemi. Ostal nehybne ležať na špinavej podlahe. Potom sa zvrtol a zamračene sa pozrel tučnému hostinskému do očí. „Kde má Vodra izbu?“

„Čože?“ vyhrkol hostinský. Z tej otázky sa mu na čele objavili ďalšie kropaje. Jedným oko sa pozrel na bezvedomého lotra. „Ja... Ehm,“ koktal.

„Zdržiava sa tu často,“ pokračoval Wileth. „Určite tu má izbu.“

„No, ale...“

„Žiadne ale,“ odsekol éterista a odsunul tácku s pohármi. Nahol sa ponad pult, až bol hostinskému tvárou v tvár. „Kde má izbu?“

Hostinský ukázal na schody a povedal: „Dvere vpravo na konci chodby. Ale nezdržiava sa tam často.“ Sklonil tvár do dlaní a zahundral si popod nos: „Je po mne. Keď na toto príde, je po mne.“

Wileth prikývol a vykročil k schodisku. Hévía išla bez váhania za ním. Spolu vybehli hore a ocitli sa v nenápadnej chodbe s dverami po oboch stranách. Jediné svetlo sa sem dostávalo dole z hostinca.

„Počkaj tu,“ povedal Wileth a pozrel na Héviu. „Budeš dávať pozor.“

„Ako povieš,“ prikývla hnedovlasá dievka. Otočila sa a pozerala dole schodmi. V jednej ruke zvierala vrecúško. Ak sa niečo stane, rozpraší po celom schodisku štiplavý prášok.

Wileth rýchlo prebehol chodbou až na jej koniec a postavil sa čelom k posledným dverám vpravo. Skúsil ich otvoriť, no boli zamknuté. Bez váhania ich vykopol a narobil poriadny lomoz. Dvere ostali visieť na jednom pánte. Potom pred seba vystrel ruku a zalovil po éteri. V dlani sa mu roztancoval malý biely plameň, ktorý osvetlil chodbu aj izbu jemným svetlom.

Vstúpil do miestnosti. Tvorila ju obyčajná drevená posteľ, malý stolík a skrinka. Jednoduchá izba pre jednoduchých cestovateľov. Wiletha však zaujala drevená truhlica, ktorá do miestnosti nezapadala. Posvietil si na ňu svojim éterickým plameňom. Voľnou rukou ju otvoril. Na jeho prekvapenie nebola zamknutá. Vytiahol z nej ručne kreslenú mapu, na ktorej boli naznačené okolité lesy. Niektorí si dal námahu a zakreslil do nej presnú polohu Vlčích zubov, ale aj hostinec a všetky cesty, ktoré viedli týmto krajom. Podľa mapy sa zdalo, že jedna cesta vedie priamo od hostinca na križovatke ciest až priamo k akémusi mestu na okraji mapy. Podľa Wiletovho odhadu tak deň až dva cesty. Mapu si vryl do pamäte a položil ju na zem.

V truhlici našiel niekoľko kožených a plátenných vreciek. Nejaké sošky, mince a zdobené nože. Určite to bol všetko lup.

Wilethovi sa rozžiarili oči. Medzi množstvom vrecúšok našiel tie, ktoré patrili jemu. Nechal svoj éterický plameň vyhasnúť. Obklopila ho tma. Poťažkal jeden mešec a tej zacinkal; boli to jeho mince. Potom si ho priviazal k opasku. Druhé vrecúško mu spravilo väčšiu radosť. Rýchlo ho otvoril a našiel v ňom to, čo mu chýbalo najviac. V tme na to síce dobre nevidel, ale aj obrys toho predmetu mu stačil. Bol to drevený prívesok v tvare stromu na koženom povrázku. Wileth sa usmial, prívesok vrátil do vrecúška, ktoré si priviazal k opasku.

Vtedy ho prerušil krik, ktorý doliehal až hore do izby. Vyskočil na nohy a nazrel na chodbu. Hévia stála pri schodoch a uprene hľadela dole.

„Hej,“ oslovil ju potichu. „Hévia.“

Bylinkárka sa otočila. V očiach sa jej zaleskol strach. Potichu vyslovila to meno: „Vodra.“

Dole v hostinci naberal krik na sile: „Keď ho chytím do rúk, tak ho roztrhám a tú kravu s bylinami tiež! A títo dvaja sa ožrali, až zaspali! Hovädá sprosté.“ Ozval sa buchot, akoby niekto šmaril stoličku o stenu.

„Psst,“ zasyčal Wileth a kývol na Héviu, aby prišla za ním.

Ale skôr, než spravila čo i len krok, sa opäť ozval Vodra: „Čože? Je hore?!“ Potom už bolo počuť iba dupot ťažkých topánok valiacich sa hore schodmi.

Hévia zahliadla toho slizkého špinavca s dlhými masnými vlasmi na schodoch. V ruke držal meč. Za sebou mal niekoľko svojich kumpánov.

„Ale, ale,“ spustil oplzlo. „Koho to tu máme. Nezajdeme ku mne do izby? Ak budeš dobrá, možno ti ešte odpustím.“ Rozbehol sa po schodoch ako blesk. Hévia stihla zareagovať a rozprášila v chodbe celé vrecko štipľavého prachu. Zvrtla sa náhlila sa do izby za Wilethom.

„Čo teraz?“ spýtala sa.

Z chodby sa niesol kašeľ a krik.

Wileth priskočil k oknu a otvoril ho. Pozrel sa dole. Z druhého poschodia to bola celkom výška.

„Počkaj,“ chytila ho za ruku. „Niečo tu mám. Na, daj si to.“ Do ruky mu strčila akési vrecúško „Rýchlo.“

„Čo to je?“

„Malo by to zlepšiť tvoje vnímanie éteru,“ vysvetlila. „To je jediná šanca.“

Wileth neatáľal. Obsah vrecúška si nasypal do úst. Bola to akási zmes horkých suchých bylín. Rýchlo ju prehltol. „A teraz čo?“

Hévia ustúpila k oknu. „Neviem,“ odpovedala. „Nikdy som to nevyskúšala, ale mal by si mať väčšiu silu.“

Sotva dopovedala a Wilethovi sa zatočila hlava. Jeho zrak pohltila tma. „Čo... Čo sa to deje?“ mrmlal neprítomne, kým sa snažil udržať pri zmysloch.

Vtedy do izby vtrhol lúpežník Vodra s mečom v ruke.

„Konečne,“ prehovoril. „Oboch vás rozrežem ako prasce!“

Náhľivo ako prival sa akási energie rozliala do žil Wiletha a jeho spojenie s éterom bolo jasné a živelné; ale nedokázal ho celkom stratiť a prírodné sily začínali preberať kontrolu nad jeho telom. Prudko sa zvrtol a Héviu, ktorá stála pred otvoreným oknom, sotil von. Z vonku sa ozvalo len desivé zvresknutie.

Vodra vyleštil oči. „Čo to bolo?“ spýtal sa neveriacky. „Ale aspoň si ma zbavil tej falošnej cundry. Tak čo, pridáš sa ku mne?“

Každý éterický prúd dunel vo Wilethovi ako hromy počas búrky. Tá sila ho celkom ovládla. Ruky mu vzplanuli bielym plameňom a žiarili ako dve veľké fakle. Nedokázal rozprávať. Teraz existoval len on a jeho biely éter.

„Pridaj sa ku mne,“ naliehal Vodra. „Spolu ovládneme tieto končiny.“

Wileth sa zahnal bielou ohnivou päťou s rýchlosťou šelmy.

Tvrдый úder odhodil lúpežníka von dverami. Meč zacinkal na podlahe.

„Na neho!“ zakričal Vodra na plné hrdlo a snažil sa udržať po ťažkej rane na nohách. „Zabite tú sviňu!“

Lotri zhromaždení v chodbe sa vrhli na Wiletha ako besné psy.

Divoký éterista sa uhýbal čepeliam s nevídanou ľahkosťou a rozdával rany svojimi plamennými päťami. Nosy sa lámali, sánky praskali a zuby lietali vzduchom. Prúd krvi vystrekol na múr.

Niekoľko mužov ležalo rozvalených na zemi.

Ďalší lotor dostal päšťou na bradu. Kost' praskla ako lámanie polena. Wileth mu z ruky vytrhol dýku a vzápätí mu ju v spŕške krvi zapichol do krku.

Zvyšní bitkári sa so strachom rozutekali preč. Medzi nimi aj Vodra, ktorý práve bežal schodiskom dole do hostinca.

S húževnatosťou lesného vlka sa Wileth vyrútil vpred. Vodcu lúpežníkov dostihol v strede hostinca pri veľkom stole. Zdrapil ho za rameno a čírou silou ho otočil. Biela ohnivá päšť sa rútila na tvár vydeseného muža.

Žlté zuby sa rozleteli po podlahe.

Ale Vodra nepadol k zemi, hoci sa zatackal. Jednou rukou stihol vytasit' dýku. Zavrčal pomedzi zakrvavené pery ako netvor a vrazil hrot čepele éteristovi do brušnej dutiny. „Ty špinavec,“ zasyčal.

Žiadna bolesť nespomalila Wiletha, hoci z neho trčala rukoväť. Zdrapil hlavu lúpežníka do plamenných dlaní a s hlasným zadunením mu ju treskol o stôl. Poháre popadali a roztrieštli sa na podlahe.

„Ty...“ šomral omámený Vodra, ktorý sa držal pri vedomí len silou nenávisti. „Prašivý pes.“

Wileth vytiahol dýku zo svojho brucha a bez zaváhania ju zarazil tomu lotrovi priamo do srdca. Vodra stuhol, jeho oči vyhasli a potom sa zvalil bezvládne na podlahu medzi črepiny.

Až teraz stratil Wileth spojenie s éterom a stal sa pánom vlastného tela. Jeho plamenné ruky vyhasli. Oblial ho pot a začal sa triasť.

„Wileth!“ niekto ho chytil za ramená a posadil na stoličku.

„Čo?“ zamrmľal a zaostril. Stála nad ním Hévía.

„Vodra je mŕtvy,“ zašomral spolu upadajúc do bezvedomia.

„Áno,“ prikývla bylinkárka, vrhla letmý pohľad na mŕtvolu a náhlivo vyzliekla Wilethovi košeľu. Čerstvá rana na bruchu sa jej vôbec nepáčila. Vytiekala z nej krv. „Hej hostinský!“ zakričala na tučného muža za pultom. „Čisté obvazy! Rýchlo! A veľa studenej vody! A ešte alkohol! Ten najsilnejší.“

Hostinský v panike prikývol a odbehol niekam preč.

Hévía sa venovala hlbokkej rane. Potierala ju rôznymi masťami a prípravkami, čo mala pri sebe. Hostinský zatiaľ doniesol obvazy, kýbel s vodou a fľašu nejakého alkoholu.

„Prečo si ma vyhodil z okna?“ spýtala sa Hévía ako Wilethovi utierala krv okolo rany. Musela ho ešte chvíľu udržať pri zmysloch.

„Boli... boli tam kriky,“ precedil pomedzi ruby. „Strácal som... kontrolu. Báľ som sa, že ti ublížim.“

„Skoro som vyskočila z kože,“ namočila handru do studenej vody a utrela mu tvár. „Ale nič mi nie je.“

Wileth otvoril ústa, no vyšiel z nich len bolestivý ston.

„Psst,“ priložila mu na prst pery. „Tíško.“

Oči éteristu sa zavreli a jeho hlava sa zvesila k hrudi.

Hostinský neveriacky vyvaľoval oči. „Prežije to?“

„Nevidím to dobre,“ povzdychla si Hévía.

Všade bola len nekonečná čierna tma. Priestor bez hmotnej existencie. Ale ticho zrazu prehlušil šepot cudzieho hlasu. Rozliehal sa nekonečnou prázdnotou ako šum lístia.

„Preber sa,“ šepkal ten hlas.

Kto vyslovil tieto slová a odkiaľ prichádzali?

„Prosím, preber sa.“

Ten šepot upokojoval. Bol tak krásny a príjemný.

„Wileth, prosím ťa. Preber sa.“

Slová sa niesli prázdnu tmou. Tak tiché a hlučné zároveň. Prenikali hlbšie a hlbšie...

Otvoril oči, no rozmazaný pohľad mu neprezradil, kde sa nachádza. Bolela ho hlava i všetky svaly na tele. Ležal niekde na posteli. Vnímal nad sebou akýsi pohyb.

„Prebral si sa!“

„Hévía?“ pošepkal potichu.

„Som to ja,“ prikývla.

„Kde...“

„Nerozprávaj,“ jemne ho pohladila po tvári.

Už len otvárať ústa bolo pre neho namáhavé a preto neprehovoril. Míľko hľadel na hnedovlásku, ktorej oči iskrili radosťou a úľavou.

„Ľudia sa o tebe dozvedeli,“ rozprávala Hévía a hladkala ho po vlasoch. „Skoncoval si s lúpežníkmi. Zachránil si tento kus zeme. Ani si nevieš predstaviť aká som rada, že si sa prebral. Musíš ešte oddychovať.“

Wileth sa zhlboka nadýchol. Bol tak veľmi unavený. Privrel oči a znovu sa pobral do driemot...